

fra den ene til den anden, indtil han havner i en forholdsvis Ubetydelighed, og at man fra Dommerens Side anvender en Behandlingsmetode, der er i høj Grad stødende mod, hvad man maatte forlange, at en fængslet skulde være underkastet. Det er paa sin Plads at belyse dette ved enkelte Eksempler. I visse Tilfælde gik der saaledes 5 Uger mellem Forhørene, det nægtes Schøndorff at se sit dødssyge Barn eller at tale med Hustruen om dette Barn, han gaar i Fangedragt uden Seler, Kosten er tarvelig, saa tarvelig, at Manden til en vis Grad maa siges at have sultet, han har ikke Lys i sin Celle, og Cellen er i Reglen ikke opvarmet. Der sidder han til henimod Midnat og føres saa først til Fangecellen. I to Vintre døjer han denne Behandling. Naar Dommeren alligevel ikke er i Stand til at faa ham til at tilstaa, lægges han ind paa Oringe, fordi man ad denne Vej vil slaa fast, at Manden ikke har sin Fornufts fulde Brug. Man erklærer imidlertid derude, at Schøndorff ikke fejler noget, og saa maa Sagen gaa videre. Man søger ved Protokolltilførsler, som man kender saa godt fra andre Sager, at forvirre Forholdene til Ugunst for den anklagede. Dommeren bruger Skældsord, af hvilke Schøndorff har optegnet en Række. Han har summeret dem op til 22 Variationer. Udtryk som „Løgn“, „Abekat“, „Slubbet“ høre til de almindelige.

Endelig slutter altsaa denne Sag med, at Schøndorff dømmes og afsøner sin Straf. Nu er det, han ønsker denne Sag fremdragen og belyst paa ny, for at de ny Vidner, han har paa sin Side, maa kunne blive afhørte, og for at det muligt kan blive konstateret, at der er øvet Uret mod denne Mand, som gennem de mange Aar har søgt at faa sin Ære rensat, og jeg har ikke villet undlade at fremdrage dette i Dag, da de andre Sager have været behandlede. Jeg har ganske vist en Gang selv personlig spurgt den højtærede Justitsminister, om der var Udsigt til, at Schøndorff kunde faa sin Sag frem paa ny, og Justitsministeren svarede nej. Anledningen er imidlertid givet i Dag til at berøre den, og jeg vil ikke haabe, at den højtærede Justitsminister vil fastholde sit Nej, hvis han virkelig kunde komme til den Opfattelse, at her forelaa en Uretfærdighed, der burde gøres god igen. Det er jo ikke nogen Skam for Justitsen at gøre en Uretfærdighed god igen, snarere det modsatte. Lader man Uretfærdigheden bestaa, gør man ikke, hvad man bør gøre, og jeg tror, at naar der ikke alene er Tale

om 4 gode Vidner, men tillige om den Hjælp, en anset Advokat som Hr. Salomon yder den her omtalte Mand, saa kunde der være Anledning til at tillade, at Sagen bragtes frem paa ny. Det er da mit Ønske, at den højtærede Justitsminister ogsaa vil være i Stand til at give et Svar paa, hvorledes han stiller sig til denne Sag, idet jeg antager — ja, jeg behøver ikke at antage, jeg tror at turde slaa fast, at ikke alene ærede Medlemmer i denne Sal, men ogsaa den højtærede Justitsminister, ville være villige til, hvor der kan gives Anledning, at yde Retfærdighed mod den, der mener at være bleven straffet uden egen Skyld.

Med disse Bemærkninger tillader jeg mig at henstille Sagen til den højtærede Justitsminister.

Justitsministeren (Goos): Der er i Anledning af den foreliggende Forespørgsel omtalt en hel Række andre Sager end den, der er nævnt i Forespørgselen; i alt Fald omtaler Forespørgselen kun i ganske almindelig Form „andre i den senere Tid fremkomne“ Retssager. Det er en Selvfølge, at jeg ikke har de Dokumenter til Stede, som vilde være nødvendige for mig til at belyse saadanne Sager, som ikke ere nævnte for mig, men for saa vidt jeg i den senere Besvarelse med Hensyn til de to nævnte Sager kommer til at fremsætte Betragtninger, som passe ogsaa paa de ikke nævnte Tilfælde, som nu ere fremdragne her i Salen, saa ville de være besvarede dermed.

For straks at begynde med en ligeledes uomtalt Sag, hvormed jeg overraskes her, nemlig den af den ærede sidste Taler fremdragne Schøndorffske Sag, vil jeg minde om, at den Sag har været forelagt Højesteret, og at Højesteret har givet den endelige Afgørelse baade med Hensyn til den paagældende Persons Skyld og med Hensyn til den paagældende Forhørsdommers Fremgangsmaade i Sagen. Med Hensyn til det sidste Punkt er Spørgsmaalet dermed ude af Verden, med Hensyn til det første Punkt, Spørgsmaalet om hans Skyld i det, som han er dømt for ved Højesteret, er der jo abstrakt taget en Mulighed for at faa en ny Afgørelse ved Højesteret. Vi have jo Eksempler paa noget saadant, trods Bestemmelserne om, at Højesteretsdomme ere endelige, idet Justitsministeriet har Beføjelse til — i alt Fald i Henhold til kgl. Reskript — at tillægge Højesteret Bemyndigelse til at tage Spørgsmaal om Skyld paa ny under Paakendelse. Men Be-